

15 Mei 1919.

No. 10.

24e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Al waren uwe verdrevenen aan het einde des hemels, van daar zal u de Heere uw God vergaderen en vandaar zal Hij u nemen. En de Heere uw God zal u brengen in het land dat uwe vaders erfelijk bezeten hebben, en gij zu't dat erfelijk bezitten; en Hij zal u weldoen, en zal u vermenigvuldigen boven uwe vaders.

Deuteronomium 30:4 en 5.

De vergadering der Joden.

Vele van de profetische uitingen van Joseph Smith hebben betrekking op de bevrijding van Palestina en de vergadering der Joden.

In het inwijdingsgebed, opgezonden bij gelegenheid van de opening der Kirtland-Tempel, op 27 Maart 1836, kwam de volgende merkwaardige passage voor:

„Doch Gij weet dat Gij eene groote liefde hebt voor de kinderen Jacobs, die op de bergen, voor eenen langen tijd in eenen bewolkten en donkeren dag zijn verspreid geworden; wij vragen U daarom genade met de kinderen Jacobs te hebben, dat vanaf dit uur een begin moge gemaakt worden Jeruzalem te verlossen. En dat een begin gemaakt moge worden het juk van slavernij af te breken van het huis Davids. en de kinderen van Juda een begin mogen maken om terug te keeren tot de landen, welke Gij aan Abraham, hunnen vader, gegeven hebt.”

Dit is slechts eene van de vele profetische aanhalingen over dit onderwerp.

In de April-Conferentie, in het jaar 1840 te Nauvoo gehouden, werden Ouderlingen Orson Hyde en John E. Page geautoriseerd om op zending te gaan naar Palestina, met het doel om vertrouwbaar inlichtingen omtrent het land en zijne inwoners te verkrijgen, en meer in 't bijzonder met het oogmerk om het land toe te wijden voor de vergadering van het verstrooide overblijfsel van Juda.

In dien tijd was onder de Christelijke kerken het geloof aan een letterlijke herstelling van Palestina en de vergadering der Joden niet bijster groot. Bijbelkenners waren over het algemeen geneigd om al de voorspellingen aangaande de toekomstige glorie van het zaad van Abraham slechts als zinnebeelden te beschouwen, welke eene alge-

meene bekeering van de Joden tot het Christendom bedoelden, en verder niets. De stichters der Kerk verschilden van meening in dit opzicht, en, terwijl de leiders van sommige andere kerken twijfelende en spottende waren, wekten zij onder de kinderen der menschen den warmen gloed der hoop op en brachten nieuw leven in het heerlijke geloof aan de vervulling van de beloften Gods, gegeven aan de nakomelingen van Jakob.

De profetiën van Joseph Smith, aangaande dit onderwerp, hebben nog geen volledige vervulling gehad, doch langzamerhand materialiseeren zij zich en nemen vorm aan, en dit is zoo klaarblijkelijk, dat niemand nu meer twijfeld aan de verlossing van Palestina en de vergadering der Joden in het Heilige Land. Niemand, bekend met de feiten, kan betwijfelen, dat de verlossing van het land begon met het toewijdingsgebed van Ouderling Orson Hyde, op den Olijfborg, want na dien gedenkwaardigen dag werden de zegeningen van God over het land uitgestort.

De „vroegē” regen, zoo onontbeerlijk om de verdroogde en dorstige grond te doen herleven en te bereiden voor het te zaaien zaad; en de „late” regen, zoo noodig om het te velde staande gewas, vóór den oogst, te verkwikken en te doen bloeien, zijn sinds dien tijd meer geregeld en overvloedig gevallen, met het gevolg dat de grond meer vruchtbaar en van grootere waarde werd. Kolonisten hebben zich daar nedergezet en industrieën ontwikkeld. De landbouw bloeide en de tuinbouw heeft, als bij tooverslag ontelbare boom- en wijngaarden geschapen. Het schrale zand aan den zeeoever schijnt met macht bedauwd geweest te zijn om vrucht voort te brengen.

Het zal aan velen onzer lezers bekend zijn dat het Britsche gouvernement, nadat het land bevrijd was van het Turksche wanbestuur, verklaarde, dat het bestemd zou worden voor de Joden als hun nationaal tehuis, en dat de Joden deze verklaring over het algemeen met vreugde en dankbaarheid aanvaard hebben. Hier kan nog worden bijgevoegd, dat door de Joden in de gansche wereld doeltreffende voorbereidselen worden gemaakt voor de wederoprichting van een Joodschen staat in Palestina.

Eenigen tijd geleden werd het eerste Amerikaansche congres van Joden gehouden. Verschillende voorstellen werden aangenomen en de geestdrift, daar vertoond, was een opmerkelijke eigenschap van de vergadering.

De volgende motie werd voorgelezen door Dr. Friedenwald: „Besluit: Dat het Amerikaansche Joodsche congres zijn afgevaardigden in Europa opdraagt, met andere vertegenwoordigers van andere Joodsche organisaties samen te werken en in 't bijzonder met de Wereld-Zionisten-Bond, teneinde te bereiken, dat de Vredesconferentie de verlangens en de historische rechten van het Joodsche volk ten

opzichte van Palestina moge erkennen, en verklaren dat, in overeenstemming met de verklaring van het Britsche gouvernement op 2 November 1917, onderteeikend door de Geallieerde regeeringen en den President der Vereenigde Staten, er zulk een staatkundig beheer en economische toestanden in Palestina zullen worden in het leven geroepen, als noodig zijn, om, onder het bestuur van Groot-Brittannië, handelende in opdracht van zulk een verbond van natiën als gevormd moge worden, de ontwikkeling van Palestina tot eene Joodsche gemeenschap te verzekeren; wordende het duidelijk verstaan, dat niets zal worden gedaan, dat aan de burgerlijke of religieuse rechten van niet-Joodsche gemeenschappen te kort zou doen of aan de rechten en politieke toestanden, genoten door Joden in eenig ander land."

Het verslag van dit congres, vermeld in *The New-York Times*, zegt dat toen de motie door de vergadering was goedgekeurd, de duizend afgevaardigden en genoodigden, daar tegenwoordig, van hunne zitplaatsen opstonden, en kreten van vreugde slaakten, veroorzaakt door het feit dat hun eeuwenlange droom van een eigen vaderland voor hun volk spoedig stond verwezenlijkt te worden.

De rechtsgeleerde, Julian W. Mack van Chicago, voorzitter van het congres, gaf de volgende verklaring:

„Groot Brittannië is als vanzelf aangewezen als gevolmachtigde, in het vaste vertrouwen dat de Vereenigde Staten geen heerschappij of protectoraat verlangen uit te oefenen over een van de volkeren van Klein-Azië en door de erkenning niet alleen van Groot Brittannië's leiding in het bevrijden van Palestina van de Turksche overheersching en de verklaring dat het land zal worden toegewijd als een nationaal vaderland voor het Joodsche volk, maar eveneens van wege hare bijzondere geschiktheid om op te treden in het belang van het Volkeren-Verbond."

Eene andere motie, met groote geestdrift aangenomen, luidde: „Besluit, dat het Amerikaansche Joodsche congres, zoo spoedig als de vrede geteekend is onder de strijdende volkeren, haar Europeesche afgevaardigden zal opdragen, de noodige krachtdadige stappen te nemen, in samenwerking met de vertegenwoordigende Joodsche lichamen in andere landen, voor de bijeenroeping van een Wereld-Joden-congres."

In betrekking tot dit belangrijk onderwerp, wordt de aandacht gevraagd voor een profetische uiting, vermeld in de geloofsbrieven, gegeven aan Ouderling Orson Hyde, toen hij naar Palestina vertrok. Wij lezen:

„Als dit verstrooide en verdrukte volk zal staan onder de Heidenen als een teeken van de tweede komst van den Messias en eveneens van de omverwerping van de tegenwoordige koninkrijken en heerschappijen der aarde, door het uitstorten van hongersnood en pesti-

lentie, gelijk sneeuw in den winter, en door het zenden van het zwaard onder de natiën, teneinde het te wetten in elkanders bloed, door het vermogen van Zijn Almachtigen arm," enz.

Laat de lezer zorgvuldig iedere regel van deze voorspelling overwegen. De Profeet zeide, dat de koninkrijken der aarde zoude omvergeworpen worden door oorlog, hongersnood en pestilentie. Dit is geschreven geworden in April van het jaar 1840. Kon hij nauwkeuriger geweest zijn, indien hij deze regelen in 1919 geschreven had?

Wij hebben geleefd om de omverwerping te zien van Rusland, Oostenrijk-Hongarije, Duitschland en de ineensstorting van talrijke regeeringen. In de taal van Johannes de Openbaarder kan aangaande de kronen, welke vervallen zijn, gezegd worden, dat zij vielen „gelijk een vijgenboom zijne onrijpe vijgen afwerpt, als hij van eenen grooten wind geschud wordt." En dit is gedaan geworden door oorlog, hongersnood en pestilentie.

Onlangs zijn cijfers gepubliceerd geworden omtrent het verlies aan menschenlevens in den oorlog. Het totaal is niet minder — waarschijnlijk meer — dan zeven millioen, allen mannen in de kracht des levens.

Moeilijker is het, het juiste aantal te noemen van de slachtoffers van hongersnood en pestilentie, doch de gemaakte schattingen zijn eenvoudig vreeselijk. De *London Times* schat het aantal overledenen, als gevolg van Spaansche griep en longontsteking op zes millioen. Alleen in Engelsch Indië stierven drie millioen menschen aan deze ziekten. In de Zuidzee-eilanden stierf het volk in zulk eene mate, dat de lijken bij groote hoeveelheden verbrand moesten worden. In Mexico, naar gemeld wordt, eischte de plaag 432.000 slachtoffers. De verwoesting door haar in Duitschland en onder de Deutsche soldaten aangericht, wordt beschouwd als een der overwegende factoren, waardoor het Bismark-Hohenzollern keizerrijk ineenstortte. In Engeland, Frankrijk, Spanje, Italië en de Scandinavische landen, ja overal, is een enorm aantal slachtoffers gevallen.

Sprekende over hongersnood, zegt de *Atlanta Constitution*, dat millioenen zijn gestorven in Frankrijk, België, Rusland, Italië, Servië, Roemenië en de andere oorlogvoerende landen door gebrek aan het hoogstnoodige en door de wantoestanden door den oorlog veroorzaakt door koude en verdriet. Het is nog te voorbarig om het aantal dooden te berekenen, door hongernood, enz. gevallen, omdat dagelijks nog duizende hulpelooze mannen, vrouwen en kinderen van gebrek omkomen in Europa en Azië, als een direct gevolg der verwoestingen van den oorlog en nog jarenlang zullen de kinderen, welke de heden-daagsche hongerperiode zullen overleven, één voor één sterven als een gevolg van de lichamelijke zwakte, veroorzaakt door ondervoeding.

De toestanden in Rusland zijn zóó verschrikkelijk, dat zij zich niet

beschrijven laten. De bevolking van Moskou, zooals gemeld, sterft langzaam uit door gebrek en ziekten en haar aantal is van 3.000.000 tot 1.000.000 gereduceerd. De spoorwegen staan stil, zoodat ontkoming bijna onmogelijk is. Wanneer in de straten der stad een paard van uitputting neervalt, dan vechten mannen en vrouwen met de honden om zijn vleesch, „hetwelk zij op de plek zelve verslinden, niet genoeg wilskracht meer bezittende om het naar huis te nemen en te kookten.” „Ontzetting en hongersnood,” lezen we, „hebben krankzinnigheid tot een epidemie doen worden en waanzinnigen van alle soorten loopen razende door de straten.” In de hospitalen voor kraamvrouwen sterven negentig percent der moeders na de bevalling en de kindersterfte is nauwelijks lager. In deze stad, zooals gemeld wordt, is menschen-vleesch verkocht geworden voor menschelijke consumptie, Volgens een correspondent van de *New-York World* werd dit bericht ontvangen door het Departement van de Vereenigde Staten.

Doch waarom langer verwijld bij zulke bijzonderheden? De gegevens, hier verstrekt, zijn ontleend aan verschillende nummers van de *Literary Digest*. De profetiën zijn voor onze oogen vervuld geworden. De tijd moet noodzakelijk komen, dat de wereld Joseph Smith zal erkennen als een waar Profeet, want de bewijzen daarvoor worden dag bij dag geschreven op de bladzijden der geschiedenis.

In de Zondagsschool.

Kleine boerenjongen, de handen in de jaszakken, de ongewone Zondagsche pet, waar de blonde, eenigszins sluike haren als miniatuur stroobosjes onder vandaan komen gluren, een beetje schuin op het hoofd, ziedaar mijn oudste leerling van de lagere afdeling der Zondagsschool.

Met een forsche zwaai gaat de deur open. „Oudste stapt het eerst naar binnen, gevolgd door ettelijke jongere broertjes en zusjes. De pet verveelt hem; wordt aan de kapstok gehangen. De jas is hem ook te warm; wordt ook uitgetrokken.

Ontdaan van zijn „kwellingen” treedt het ventje de kleine vergaderzaal binnen, weer gevolgd door de andere kinderen, die zich inmiddels ook hebben uitgetkleed. Kalm zet hij zich in een hoekje neer en wenkt zijn broertjes en zusjes, wat zeker beduiden moet: Zoek jullie zelf maar een plaatsje op.

De „Zusters” worden even gegroet met een vriendelijk knikje. Handen geven vindt hij naar het schijnt niet noodig. In zijn dorps-taaltje zingt hij de opgegeven liederen flink mee en bij een hooge noot trekt hij een wonder grappig gezicht.

Zijn donkere oogjes worden nog eens zoo klein, het bleeke neusje

wordt opgetrokken en de hooge toon wordt met een stemgilletje uitgestooten.

Zijn versje kent hij vandaag pront. Bij kaarslicht is het geleerd uit het zangboek van groote broer, voor een enkele keer afgestaan, op voorwaarde, dat hij het schoon zal houden.

Hoe aardig zegt hij zijn versje op met het accent van buitenjongetje. „Of hij wat voor het Kerstfeest te geven heeft?” O ja, na lang grabbelen in de propvolle broekzak heeft hij eindelijk zijn cent opgediept en met een behagelijk klikklakje valt het geldstuk „bij de anderen in de hand van „Zuster.”

De les neemt een aanvang. „Weet jij nog wat Zuster verleden week verteld heeft?” „O ja; en in één adem, met de gebruikelijke „en toen's,” slechts even afgebroken door een: „jô, zit nou stil,” tegen zijn buurman, ratelt hij de geschiedenis van de vorige week af. Met open mond luistert hij naar de nieuwe vertelling, alle woorden gretig in zich opnemend, als wilde hij er niet een vergeten. Slechts als de les nog eens herhaald wordt en alle kinderen een beurt krijgen, wordt ons ventje woelig. Zijn kinder-egoïsme kan er niet tegen, dat ook vriendjes en vriendinnetjes aan de beurt komen. Nu pas komt zijn onverdraagzaamheid aan het licht. Nu heeft de een hem gestompt, dan heeft de ander aan zijn stoel getrokken; het is duidelijk te zien, dat het ventje zijn aandacht niet meer bij de les heeft. Zuster moet hem eens, even flink aanpakken.

Eens had ik hem verteld van het Duizendjarige rijk en de wederkomst van Christus. Dat vond hij pas een mooie geschiedenis, hij werd er stil van. Opeens een vinger en een hoopvolle stem, die vraagt: „Zuster, mag iedereen in dat mooie land wonen, en den Heer Jezus zien?” Maar Zuster kon slechts antwoorden: „Alleen heele goede menschen en kinderen kunnen daar met Christus wonen, vent.”

„Maar ik ben al gedoopt, Zuster,” antwoordde het kind weer.

En ik vertelde de kleine baas, dat alleen kinderen, die altijd hun best deden, nooit leelijke worden zeiden en altijd lief voor hun broertjes en zusjes waren, daar konden komen, wel wetend, dat het kind juist hierin zoo dikwijls faalde. „Maar,” voegde ik er aan toe, „kinderen die zich van al deze dingen beteren, zullen er den Heer beslist ontmoeten.”

Het eerst zoo bedrukte gezicht van den knaap vroolijkte bij deze laatste woorden weer geheel op en met stralende oogen verzekerde hij, „dan doe ik ook voortaan mijn best, misschien ga ik er ook nog wel naar toe”. Zullen wij allen eens den knaap als een dienstknecht van God in het Vrederijk terugzien?

Rijmpreekjes.

No. 22. Het Levenselixer.

Daar was een prins — zoo luidt een fabel — een jonge prins, zijn naam was Habel, wien reislust voortdreef over de aard. Hij oogstte lauwen met zijn zwaard, en reizensmoede, mocht hij trouwen met de allerschoonste van de vrouwen. Hij leefde vrij van zorg en druk, maar — 't leven bracht hem geen geluk.

Toen trok hij ver van vrouw en vrinden en zocht of hij 't Geluk mocht vinden. En zoo gebeurde 't op een dag dat hij een tweetal roovers zag, die op den weg een grijs bestalen. De jongling liet zijn vuisten dalen op 't rooverpaar met zulk geweld, dat hij hen beiden heeft geveld.

De dankbre grijsaard nam hem mede naar zijn verblijf; en op zijn bede waarmee hij hem beloonen mocht, vertelde Habel wat hij zocht. De grijs had aandachtvol geluisterd en bracht toen uit een hoek, verduisterd door stof en rag, een kostbre vaas. Hij sprak, in 't oog een vochtig waas:

Hierin is 't doelwit uwer wenschen! Ik heb de deugden van de menschen gedistilleerd tot levenswijn; neem dien — gij zult gelukkig zijn!" En Habel keerde haastig weder naar zijn kasteel. Angstvallig teeder bewaakte hij het kostbaar vat, waarin het zeldzaam kostlijk nat.

Zorgvuldig heeft hij 't weggesloten; niet één zelfs zijner huisgenooten wist wáár het was. Slechts nu en dan bracht hij 't in 't licht en dronk ervan. Maar o, hoe pijnde 't zijn gedachten: 't Geluk liet steeds nog op zich wachten. En, woedend op den ouden grijs, toog Habel andermaal op reis.

Hij kwam bij 't woonverblijf des ouden en kon zich nauwelijks wederhouden van ruw geweld. „Schurk! Leugenaar!" beet hij hem toe, „geen woord was waar van wat je zei. Ik dronk geregeld maar vond je woord nog nooit bezegeld door de uitkomst. Spreek! spreek, oude gek! Geef rekenschap of 'k breek je nek!"

De grijsaard, bleek als ging hij sterven, smeed plots de vaas in duizend scherven. De jongling sprong ontzet opzij . . . „Dwaas!" schreeuwde de oude, „zèlf dronkt gij?! Wel is 't geluk dan weggebleven: GE MOEST DIEN WIJN AAN ANDREN GEVEN!"

Zoek 't heil van andren — zonder feil bereidt gij dan uw eigen heil.

FRANK I. KOOYMAN.

Belangrijkheid van het Priesterschap.

Het Priesterschap, wat wij bezitten, is van de allergrootste waarde, omreden het de bevoegdheid en de macht des Hemels is. Het is de volmacht des Heeren welke tot het menschdom op aarde is hersteld in de laatste dagen, door de bemiddeling van een Engel Godes, welke nederkwam met autoriteit, om deze macht en dit Priesterschap op de menschen te leggen.

Ik beweer, dat het Priesterschap, hetwelk de vertegenwoordiging is van onzen Hemelschen Vader, de sleutelen houdt van de bediening van engelen. Wat is een sleutel? Het is het recht, of beter het voorrecht — hetwelk komt met, en behoort tot het priesterschap, — om gemeenschap met God te hebben. Is dat niet een sleutel? Zonder eenigen twijfel. Wij mogen de zegeningen hiervan niet ten volle genieten, maar de sleutel niettegenstaande is en blijft het Priesterschap.

Het hieraan verbonden recht is, de zegening van gemeenschap te mogen onderhouden met de Hemelen, alsmede het voorrecht en bevoegdheid om de instellingen van het Evangelie te mogen bedienen; datzelfde Evangelie van bekeering te mogen prediken, en te doopen door onderdompeling tot vergeving der zonden. Dat is de sleutel. Gij, die het Priesterschap houdt, bezit die sleutel van autoriteit, het recht, de macht en het voorrecht n.l. om het Evangelie van Jezus Christus te prediken, hetwelk is het Evangelie van bekeering en doop door onderdompeling tot vergeving der zonden, — een zéér, zéér voor-naam ding, dat verzeker ik u. Er is niet één bedienaar van eenige kerk op aarde heden ten dage, zoover ons bekend, uitgezonderd in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, welke de sleutel bezit der bevoegdheid om het voorrecht te genieten van bediening van engelen. Niet één van hen bezit dat Priesterschap. Wij echter verordineeren knapen — sommigen hunner als 't ware ter nauwernood de kinderschoenen ontwassen — tot dat Priesterschap, hetwelk de boven omschreven sleutelen houdt van de bediening van Engelen en het Evangelie van bekeering en doop door onderdompeling tot vergeving der zonden. Ik zeg nogmaals, daar is niet één bedienaar anders uit in de wereld, waar dan ook, welke de sleutel van dit Priesterschap bezit, of van deze macht, of dit recht. Waarom niet? Omdat zij dit Evangelie niet hebben ontvangen, en eveneens niet dit Priesterschap door 't opleggen der handen van hen welke hiervoor autoriteit bezitten.

Wijlen President JOSEPH F. SMITH.

DE STER

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent
J. J. VAN LANGEVELD.

Gods Voorzienigheid bestuurt.

(Ingezonden.)

Aldus luidt één onzer liederen.

Maar hoe dikwijls ook gezongen, nooit wordt er de werkelijke waarde van gevoeld.

Heeft wel iemand eens over de beteekenis dier woorden nagedacht?

Is hij of zij, die een ramp of tegenspoed treft, wel dadelijk bereid, daar Gods hand in te zien? Dit is zeer te betwijfelen, doch 't is ook geen gemakkelijke taak. Dit staat vast, dat een mensch in het goede eerder Gods hand erkent, dan in datgene wat hij kwaad acht.

Als ons één onzer dierbaren wordt ontnomen, gebeurt het zoo vaak, dat de mensch in opstand komt tegen zijn Maker en vraagt: Waarom is het, dat mij deze slag moest treffen? Ja, zoowel in armoede of ziekten, als in elke andere tegenspoed, is het kind in opstand tegen den Vader, die toch het beste met zijn kinderen voorheeft. Als wij slechts nagaan hoe het een Abraham ging, wien geboden werd zijn zoon te offeren. Waarom? Hij wist het niet. 't Was voor hem, als liefhebbend vader een harde beproeving, zelf zijn kind het leven te moeten ontnemen. Toch was hij gewillig op God te vertrouwen en zijn vertrouwen is niet beschaamd geworden

God bestuurt alles; zoowel voor- als tegenspoed. „Ja”, zeggen er wellicht sommigen, „maar de toestanden die nu de wereld beheerschen, zijn ook dikwijls de oorzaak van ellende en smart. Dat er zooveel onzer bloedverwanten of vrienden in den strijd zijn gebleven, dat er zooveel armoede en ellende wordt geleden, en dat er ook zooveelen hun reis naar Zion moeten uitstellen, dit alles is te wijten aan de toestanden, die wij moeten meemaken. Ziet ge nu wel dat het God niet is die dit alles bewerkt?”

Zie het antwoord dat Jezus geeft.

„Gij kleingeloofigen; weet ge niet dat er buiten Gods wil geen muschje zal ter aarde vallen, ja, dat ook de haren uws hoofds zijn geteld? Gaat gij niet vele muschjes te boven?” Of welke Vader zal zijn kinderen naar een andere plaats zenden, en ze daar aan hun lot overlaten? Alles wat ons overkomt, gebeurt onder toelating van God. De Satan mag de toestanden gebruiken om het Gods kinderen zwaar en moeilijk te maken, hij kan slechts zoolang werken als God het toelaat. Doch als God spreekt, evenals tot Job, „Nu is het genoeg,” dan is zijn macht uit. Het is voor den Alwijze geen bezwaar, de zonen

op het slagveld te bewaren, evenmin om de harten van de overheden te verzachten ten einde hun toegang tot het beloofde land te verschaffen; doch indien Hij dit deed, zou het wel goed voor ons zijn? Voor het menschelijk verstand is het verborgen, maar eens zal de tijd komen, dat wij een daarom op ons waarom zullen ontvangen.

En wanneer wij gebukt gaan onder leed of smart, zal het de helft onzer last verlichten als wij bedenken dat onze Vader met al die moeite, juist ons behoud op het oog heeft.

Den geloovige werkt ook het kwade mee ten goede. En al mogen wij hier niet begrijpen, waarom dit goed zou kunnen zijn, boven de sterren wordt alles U klaarheid.

Nu dus niet meer gemurmureerd, maar in voor- of tegenspoed Gods hand gezien. En als de droefheid ons te machtig wordt, en wij nergens meer een lichtpunt kunnen ontdekken, dan het Gezangboek ter hand genomen en troost gezocht in het lied, waar het zegt:

Als donker, zwaar, de hemel schijnt,
U angst en twijfel haast verblindt,
Verbant de vrees! de nacht verdwijnt,
God hoort uw roepen, is uw Vrind.
Hij zendt van boven lief' en licht.
En zoo het wachten lange duurt,
Weet, ook beproeving heeft gewicht,
En Gods voorzienigheid bestuurt.

Het bitterst wee wordt met geduld
Door het oprechte hart verduurd
Dat met vertrouwen is vervuld,
't Weet dat Voorzienigheid bestuurt.
Als schier ondraaglijk is uw leed,
Vervolging, haat gij vaak verduurt,
Dit lot is soms besloten — weet
Dat Gods voorzienigheid bestuurt.

Ons welzijn wordt door God betracht,
Hij redt ons uit den klauw des kwaads,
De levensboot vindt in den nacht
In Zijne liefde een ankerplaats.
En als ons oog zijn doel doorziet,
Dan blijkt dit heerlijk en volmaakt;
Het eind, de uitkomst in 't verschiet
Toont dát de Vader ons bewaakt.

Godsdienst. Actief en passief.

door APOSTEL JAMES E. TALMAGE.

Inspanning noodig tot Zaligheid.

Godsdienst die de moeite waard is, moet een levend bestanddeel van leven en arbeid zijn. Het is beide van stoffelijke en geestelijke beteekenis, waarde en effect. Het heeft te maken met persoonlijk moraliteit, met wederzijdsche verhandelingen en omgang van menschen zelfs in gewone, alledaagsche zaken, met de groote vraagstukken voorkomende in huiselijke eendracht en met de kleine zaken die het huisgezin kunnen vormen of bederven, met arbeid en spel, met de plichten van 't burgerschap, 't staatsmanschap en publieke diensten in 't algemeen. Al deze verwantschappen zijn menschelijk, en de eervolle kwijting der daar uit voortkomende verplichtingen nadert zedelijke volmaking. Maar 's menschen standaard van zeden is in den regel zeer onvast, veranderlijk en tevens onbevredigend voor de ziel, die een gezonde lust naar geestelijk voedsel heeft. Wie van ons heeft bij tijden de spontane opwelling des harten niet gevoeld en vurige verlangens, ontstaan uit onze diep ingeboren overtuiging van een leven na den dood! Wij kunnen deze emoties verzwakken door gedurige verwaarloozing; wij kunnen ze afdoende onderdrukken door ruw geweld; wij kunnen ze werkeloos maken door het vergiftigende verdoovingsmiddel van valsche wijsbegeerte en de snoevende trotschheid van 's menschen verkeerd genoemde wijsheid; dooden evenwel kunnen wij ze niet, want zij waren heiliglijk ingeplant en zijn onsterfelijk. En alzoo er een hiernamaals bestaat, in dewelke elke ziel van ons zal voortleven in voortduur van het eeuwig bestaan, van het welk ons aardsch leven slechts een oogenblik is, zoo zekerlijk zal onze plaats daar zijn verzekerd door de werken in het vleesch volbracht, hetzij zij waren goed of kwaad.

Godsdienst dan heeft niet slechts met dit leven te maken, maar met hetgeen toekomstige is ook. Wij zijn slechts doorgaande reizigers op aarde en deze stervelijke ondervinding is van grondig gewicht, het is na alles, hoofdzakelijk een proefstaat, een noodzakelijke voorbereiding voor de eeuwigheid. Het is voor het tijdelijke gemakkelijker om lijdelijk toe te zien dan daadwerkelijk op te treden, hetzij wij voor onzen gids nemen 's menscher zedenkunde, of de duidelijke noodzakelijkheden van het Evangelie van Christus.

Er zijn veel meer goede menschen op aarde dan menschen die werkelijk goed zijn voor veel.

Het Evangelie vereischt iets meer dan vermindering van daadwerkelijke zonde van *commission*. De schuldigheid van verwaarloozing en nalatigheid

kan rechtvaardiglijk den ziel veroordeelen. Opzettelijke versmading van heilige gelegenheid kan eeuwig verlies veroorzaken.

Niettegenstaande de Schriften de mogelijkheid verklaren van vooruitgang na den dood, nergens vinden we grond om aan te nemen dat de ongehoorzaamheid aan het Evangelie op aarde zal worden nietig verklaard door (directe) onmiddellijke vergeving hierna. Wij hebben geen basis om de tijden te berekenen die noodig zullen zijn tot herstel voor onze nalatigheid hier.

Daar is een tijd in het eeuwig bestaan der ziel speciaal apart gezet voor bekeering en beproeving, en dat is het tijdperk van sterfelijkheid. Paulus' krachtige vermaning is van universeel aangelang; „grijp naar het eeuwig leven” als de gelegenheid zich voordoet (1 Tim 6: 12, 19). Want, zij het u herinnerd dat de Heer heeft gesproken aangaande de opzettelijke onbekeerden: „van hem zal genomen worden zelfs het licht wat hij heeft ontvangen, want mijn Geest zal niet in eeuwigheid met den mensch twisten, zegt de Heere der Heerscharen.” (Leer en Verbonden 1: 33).

Zonde is bevorderlijk tot verdooving in geestelijke zaken; het Evangelie inspireert tot leven en activiteit. Teverredeneerdheid met de dingen dezer wereld, zoolang als ze ons kunnen voldoen, zonder gedachte voor de toekomst of wat volgen zal, is des duivels wiegelied. Op het moment van hoogste voldoening als we door woord, daad, gedachte of door schier werkeloosheid de dwaze alleenspraak houden — „ziel, neem uw rust,” kan het bittere woord tot u komen: „Gij dwaas, dezen nacht zal men uwe ziel van u afeischen.” (Lukas 12: 16—21.)

Wanneer zal de mensch ontwaken op de gebiedende, doch liefdevolle, overredende aanmaning tot bekeering? Zijn niet de akelige wisselvalligheden dezer dagen van oorlog en dood voldoende tot opwekking, in werkelijk besef van de ernstigheid der eeuwigheid?

Als een volk strijden we dapper voor de rechten, privileges en vrijheid van den mensch. Als persoonlijkheden zijn we ontboden door de roepstem van God om onrechtvaardigheid te bestrijden en om vrede en verzoening met Hem te maken door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het Evangelie.

Enkel door actief, krachtig geloof in den Heere Jezus Christus, effectieve bekeering van zonde, doop door onderdompeling tot vergeving der zonden, en de ontvangst van de gave des Heiligen Geestes of een hoogere doop des geestes, kan de zaligheid verkregen worden in het koninkrijk van God, want alzoo getuigt de Heilige schrift. De vermanende roepstem van den ouden profeet is nog steeds van kracht. Hoor en (let op) geef acht: „Nu, ik zeg u dat gij moet bekeeren en wedergeboren worden; want de Geest zegt: Indien gij niet weder om geboren wordt, kunt gij het koninkrijk Gods niet beërven; daarom komt en wordt gédoopt tot bekeering opdat gij van uwe zonden

gereinigd moogt worden, opdat gij gelooven moogt aan het Lam Gods, hetwelk de zonden der wereld wegneemt, hetwelk machtig is om te redden en van alle onrechtigheden te reinigen." (Boek van Mormon, Alma 7:14.)

Voorwaardelijk.

De apostel Paulus spreekt in het zesde hoofdstuk van zijn zendbrief aan de Hebreëen over een „voortvaren tot de volmaaktheid". Het is dus voor de volgelingen van Christus geen stilstand, als aan de eerste eischen, beginselen, van het Evangelie is voldaan, doch een „voortvaren", dat is verder gaan op den ingeslagen weg. Als het Evangelie is aangenomen, een inlijving in de Kerk heeft plaats gehad, dan is de mensch een kind in het nieuwe leven door hem begonnen en daarom zwak, onervaren en moet opgevoed worden. Door het nuttigen van geestelijk voedsel en gehoorzaamheid aan de voorschriften zal hij ontwikkelen en sterker worden en daardoor meer geestelijke zegeningen ontvangen. Als hij echter niet in de richting der volmaking blijft voortgaan, is zijn groei en ontwikkeling onmogelijk en gewoonlijk achteruitgang en vaak een sterven met betrekking tot de geestelijke dingen het gevolg.

Daar stilstand niet mogelijk is, moet men op den ingeslagen weg blijven voortgaan, anders wordt de weg verlaten en is afval het gevolg. Er is geschreven, dat zij die tot het einde volharden, zalig zullen worden. Matt. 24:13; Mark. 13:13. Waar dus geen volharding tot het einde is, kan niet op zaligheid gerekend worden. Dit wordt helaas vaak uit het oog verloren en velen zijn tevreden als aan de eerste beginselen is voldaan. Zij zijn nalatig met betrekking tot het „voortvaren tot de volmaaktheid". Uitwendige gehoorzaamheid aan de beginselen van het Evangelie alleen zal de zaligheid niet als gevolg hebben. Om zalig te worden, moet men in een toestand zijn om de zaligheid te kunnen genieten en waardeeren. Het geheele wezen, het karakter, de gedachten en handelingen moeten in overeenstemming met dien toestand zijn. Als de gedoopte blijft „voortvaren tot de volmaaktheid", komt hij in den gewenschten toestand.

Er zijn personen die denken, dat „volharden tot het einde" slechts een „blijven in de Kerk" is. Als de daden zoo zijn, dat men niet uitgeworpen wordt, dan is de zaligheid verzekerd denken zij. Dit is een verkeerd denkbeeld. Het is mogelijk, dat een naam nog in de kerkelijke boeken te vinden is, terwijl bedoelde persoon echter reeds lang door eigen handelingen onwaardig is geworden dit voorrecht te genieten.

Als men zalig wil worden, moet aan zekere voorwaarden voldaan worden. Als daaraan niet voldaan wordt, kan de zaligheid niet verkregen

worden. Dat de geestelijke zegeningen van zekere voorwaarden afhankelijk zijn, blijkt duidelijk uit hetgeen in het woord van God vermeld staat. Als voorbeeld verwijzen wij naar afdeeling 82 van Leer en Verbonden. In vers 1 lezen wij het volgende: „Voorwaar, voorwaar zeg Ik u, Mijne dienstknechten, dat in zooverre gij de één den ander uwe overtredingen vergeven hebt, evenzoo schenk Ik, de Heere, u vergiffenis”. De vergiffenis van zonden is dus voorwaardelijk. Als wij geen vergiffenis schenken kunnen wij geen vergiffenis verwachten.

In vers 10 wordt het volgende gezegd: „Ik, de Heere, ben verbonden wanneer gij doet wat Ik u gebied, doch wanneer gij het niet doet zoo hebt gij geene belofte”. Dit vers is vooral zeer duidelijk en moet overdacht worden. Als men niet doet wat de Heere heeft geboden, dan is er „geene belofte”. Het moet niet gedacht worden, dat hier slechts gesproken wordt over gehoorzaamheid aan de eerste beginselen van het Evangelie, want de twee voorgaande verzen geven een nadere verklaring. Zij luiden als volgt: „Ik geef een nieuw gebod aan u, opdat gij Mijnen wil aangaande uzelfen moogt verstaan. Of, met andere woorden, Ik geef aan u onderrichtingen hoe gij voor Mij moogt handelen opdat dezelve ten voordeel van uwe zaligheid mogen keeren”. De vraag is nu of wij handelen volgens de onderrichtingen des Heeren. Als wij niet zoodanig handelen, dus niet aan de gestelde voorwaarden voldoen, dan is er geen belofte. Als gevraagd wordt, waarom er dan geene belofte is, wordt een antwoord gevonden in afdeeling 130, alwaar het volgende gezegd wordt: „Er is eene wet, onherroepelijk vóór de grondlegging der wereld in den hemel besloten, waarop alle zegeningen bevestigd worden; en wanneer wij eenigen zegen van God ontvangen is het door gehoorzaamheid aan die wet waarop die zegen bevestigd wordt”. Verzen 20, 21. De zegeningen zijn dus voorwaardelijk en als niet aan de wetten wordt voldaan, worden de zegeningen niet verkregen. Overal, zoowel op geestelijk als op tijdelijk gebied, is de ijzeren hand der wet zichtbaar. Zonder gehoorzaamheid aan de wet, is de daaraan verbonden zegen niet verkrijgbaar en is de straf, het gevolg van ongehoorzaamheid, te verwachten. Als er geen „voortvaren tot de volmaaktheid” blijft plaats hebben, dat is een gehoorzaam blijven aan de gestelde wetten, om de daaraan verbonden zegeningen te ontvangen, is een verlaten van den weg des levens mogelijk, vaak het gevolg, en treurig zijn dan de gevolgen. Tot Kaïn zeide de Heere: „Is er niet, indien gij wel doet, verhooging? en zoo gij niet wel doet, de zonde ligt aan de deur”. Gen. 4: 7. Wij weten, dat „de bezoldiging der zonde de dood is”. In Afdeeling 82 vers 7 zegt de Heere: „Gaaf uwen weg en zondigt niet meer; doch op de ziel die zondigt zullen de vorige zonden terugkeeren”. Vreeselijk is dit, doch een natuurlijk gevolg, want omdat overtreden is, heeft men ook geene belofte. De gemaakte beloften, gevolg van gehoorzaamheid, zijn krachteloos

geworden door overtreding. In verband met het „terugkeeren der vroegere zonden”, is het nuttig Ezechiël 3:20 te lezen.

Dit onderwerp is voor de Heiligen der Laatste Dagen van groot belang, want zij hebben verschillende verbonden gesloten en beloften gemaakt. Alleen wanneer men getrouw is en blijft volharden, zullen de verlangde zegeningen verkregen worden. Men moet niet denken, dat alles wel terecht zal komen, omdat men gedoopt is, mogelijk beloften van een Patriarch heeft ontvangen, het huwelijk in den tempel gesloten is en aan enkele noodige dingen is voldaan, want de verkregen beloften zijn op voorwaarde van getrouwheid gegeven.

Veel wordt gedaan tot het vergaderen van aardische bezittingen, de vergankelijke dingen der wereld, doch velen wenden hunne krachten niet aan tot het verkrijgen van de onvergankelijke dingen der eeuwigheid. Alles hangt slechts af van onze handelingen in dit leven.

Buitengewone vergadering.

Op Dinsdag 29 April, des avonds om 8 uur, werd te Utrecht eene buitengewone vergadering gehouden en wel in de zaal van de Utrechtsche Bank-Vereeniging aan de Ambachtstraat, aldaar. De zaal was geheel gevuld en de sprekers hadden het voorrecht zich in een aandachtig gehoor te mogen verheugen. Eerste spreker was Ouderling Mahonri A. Josephson van Amsterdam, gevolgd door Ouderling Jacobus J. van Langeveld van Rotterdam, die beiden in hoofdzaak de wedergeboorte behandelde, waarna door Zendings-President John A. Butterworth, als laatste spreker, een kort overzicht gegeven werd over de beteekenis van het Evangelie, zijn ontstaan, voortduur en toekomst, en de herstelling en de daarmede in verband staande gebeurtenissen.

De ongeveer 150 vreemdelingen, alsmede de leden in Utrecht woonachtig, keerden allen voldaan huiswaarts.

Overleden.

Te Salt Lake City overleed in November l.l. Broeder Frans Wiegel, die enkele maanden vroeger van Amsterdam derwaarts vertrokken was, in gezelschap van zijn vader. Wegens de toenmalige te verwachten komst van de moeder en andere familieleden werd het lijk gebalsemd en de begrafenis uitgesteld.

Wij ontvingen nu bericht dat deze plechtigheid heeft plaats gehad. De rouwdienst werd gehouden in het lokaal der Richards wijk. Een buitengewoon groot aantal vrienden en landgenooten was opgekomen

om van hunne deelneming blijk te geven. Het Hollandsche koor zong eenige toepasselijke liederen, terwijl het woord gevoerd werd door Ouderlingen F. I. Kooyman, S. F. Taylor, B. Tiemersma, Le Grand Richards en Bisschop Rockwood van genoemde wijk.

Op zee omgekomen.

Op Vrijdag 14 Maart vertrok het stoomschip „Amstel” van Rotterdam naar Gothenburg, vanwaar het op 2 April de terugreis aanvaardde. Drie dagen later zou het in Rotterdam terug kunnen zijn, doch sedert dien tijd werd niets meer van het schip vernomen. Men vermoedt dat het op een mijn geloopt en gezonken is, met het treurig gevolg dat alle opvarenden zijn omgekomen.

Onder hen bevond zich ook Broeder Willem Grotepas, reeds jaren lang lid der kerk en daardoor ook algemeen bekend. Zijn heengaan treft te meer pijnlijk, daar in zeemansgezinnen de vrees eenigszins begon te verminderen voor de gevaren op zee, nu de oorlog als geëindigd kan beschouwd worden. Hij laat eene vrouw en twee dochttertjes na. Moge de Vader van weduwen en weezen hen onder Zijne hoede nemen en de hope des wederziens hun kracht schenken om dit voor hen zoo zware verlies geduldig te dragen.

Broeder Grotepas werd 29 Februari 1872 geboren, op 29 Januari 1908 gedoopt door Ouderling W. G. Bijwater en den dag daarop door Ouderling B. Marsh bevestigd.

AAN ONZE ABONNÉ'S.

Wij verzoeken beleefd bij verhuizing ons onmiddellijk in kennis te stellen met het nieuwe adres, liefst per briefkaart, opdat de toegesonden nummers U in handen komen en niet zoekgeraken.

INHOUD.

De vergadering der Joden	Blz. 161	stuurt	Blz. 169
In de Zondagschool . . .	„ 165	Godsdienst. Actief en passief.	„ 171
Rijmpreekjes	„ 167	Voorwaardelijk	„ 173
Belangrijkheid van het Priesterschap	„ 168	Buitengew. vergadering	„ 175
Gods Voorzienigheid be-		Overleden	„ 175
		Op zee omgekomen	„ 176

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7. Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—

Afzonderlijke nummers 15 cent.